

БЛАЗЕНЬ

Безнадійно-фальшива посмішка розрізала його обличчя утворивши на ньому маже напівколо. Чому він посміхався — було для нього загадкою, але в нього було переконання, до якого він точно не пам'ятав як дійшов. У довершення до посмішки, він дивним чином закинув правицю за голову (за потилицю) і доторкнувся до свого лівого вуха. Потім він зробив те саме іншою рукою. Потім він зробив те саме обома руками одночасно.

Поки його не природньо широка і трохи глузлива посмішка висіла в повітрі — голос зсередини наказав йому завмерти, і тоді йому примарилось, що він схожий на милого казкового кота, частого гостя ілюстрацій до книжки Льюїса Керрола; але — на відміну від того — великих білих зубів у нього не було, а були тільки дрібні й жовтуваті, як і вухами були просто закинуті за маківку руки, яки стирчали гострими ліктями.

Часом, коли він поринав з головою у свою роль, йому здавалося, що він ними чув, і що його не великі, не здорові, і не ідеальні зуби — ставали великими, здоровими й ідеальними, такими ідеальними, що в них, то відбивалося, то зникало яскраве світло направлених згори прожекторів, й осяювало ошчасливлених ним глядачів.

Коїлось це все, посередині великої, білої, просторої зали, де він, художник-перформер, стояв наче статуя, на самоті в очікуванні відкриття виставки.

Пройшло ще трохи часу і двері до галереї відчинилися, і до нього, у геть порожній від яких-небудь предметів простір, почали сходитись відвідувачі. Тоді він став ще зусередженішим і ще більше занурився у свою роль, хоча безпосередня близькість до іншого неконтрольованого ним оточення, несподівано внесла деяке напруження в його самопочуття.

Люди, які прийшли відвідати захід, де він був другорядною окрасою, переважно оглядали його з певним легковажним зацікавленням; вони проходили біля нього, обступали його, фотографувалися на його фоні і йшли далі до інших залів.

На зворотному шляху, коли їхня цікавість була вже втраченою, вони знов проходили повз живу статую нашого героя, але на цей раз похапцем. Йому не подобався цей поспіх, тому іноді він дозволяв собі робити дещо незаплановане й ексцентричне, дещо на свій розсуд, звичайно ж у певних межах дозволеного, бо за цим прискіпливо слідкували.

Наприклад, він любив опускати на якийсь час затерпті руки-вуха і струшувати їх, створюючи при цьому дивні грудні звуки, чи то гудіння, чи то якогось нерозбірливого потойбічного гуркоту. Тепер він уже був схожий, не на милого мальованого кота, а на цілком реальну істоту, на горилоподібну мавпу у войовничому, чи в шлюбному запалі; на містичного ворожбита, який проводить священний ритуал і спілкується з моторошними істотами задзеркалля; на талановитого блазня, який плекає в глядачах ностальгію за своїм дитинством.

Публіці подобався цей образ. Вона знімала численні відео, проводила трансляції в режимі реального часу на своїх сторінках у соцмережах, знов робила з ним селфі; були навіть деякі люди, з її числа, які просто уважно й несподівано серйозно за ним споглядали, вивчаючи його, як якийсь справді важливий об'єкт для сучасної антропології. Йому подобалась ця увага, тим більше, що вона здобувалась для нього відносно дешево — він не докладав до цього надзусиль.

Це була одна сторона. З іншої сторони, він періодично щосили смикав свою свідомість, і нагадував собі, що він не блазень, а серйозний художник, і тоді він знов закидав руки за потилицю, піднімав якомога вище лікті та гвалтував власне обличчя в масній посмішці, з усіх сил піднімаючи над головою свої бутафорські вуха. Ніхто не вірив у те, що він зображав (та й сам він, якщо б чесно запитав у себе: чи вірить

він? — відповів би запереченням). І тоді відверта зневага й лють з'явилися у його погляді, і він бачив страх в очах глядачів, і йому це подобалось, бо в такі моменти він забував про себе, як про блазня.